

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 17, 2018

Nummer 17, 2018

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4083](#) 07-11-2018

VEB/SNS Reaal (onderzoeksbudget enquête)

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3864](#) 23-10-2018

Rotendo Invest

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3787](#) 16-10-2018

Stichting LOOP c.s.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3716](#) 16-10-2018

Turdus/Castanje

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3565](#) 01-10-2018

MTP Holding B.V. c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:4750](#) 22-11-2018

Stichting Dierenambulance Leeuwarden en omstreken

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5484](#) 14-11-2018

Elektrische chips voor dieren

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13600](#) 14-11-2018

CAI

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9304](#) 07-11-2018

Koninklijke Roeiers Vereeniging Eendracht

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:5391](#) 07-11-2018

Divosa

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:7930](#) 07-11-2018

Tranquillitas/VanDutch Marine Ltd

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9327](#) 24-10-2018

24Vision SPS

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:5006](#) 11-10-2018

Intertop Holding B.V.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:4487](#) 09-10-2018

Zorgbemiddelingsbureau Quick B.V.

RECHTSPRAAK

CAI

***Geschil naar aanleiding van een risicovolle vastgoedtransactie.
Vordering op grond van bestuursaansprakelijkheid (Beklamel-norm).
De rechtbank wijst de vorderingen af, omdat geen sprake van een
onverantwoord risico.***

CAI B.V. ('CAI') exploiteert een onderneming die handelt in onroerend goed. Gedaagde ('de bestuurder') is bestuurder en enig aandeelhouder van CAI. Eiser is eigenaar van een pand, waarin Bavaria als huurder is gevestigd. De vader van de bestuurder is een vriend van eiser ('de vader'). Centraal in deze zaak staat een vastgoedtransactie. De bestuurder wil het pand via zijn vennootschap aankopen met als doel de doorverkoop met winst naar een derde partij ('de derde'). Eiser weet niet van dit doel af. Voor de derde is onder andere van belang dat het pand een bepaald aantal vierkante meters groot is.

Voor de aankoop wordt tussen eiser en CAI een koopovereenkomst gesloten. In de koopovereenkomst staat een ontbindende voorwaarde, die inhoudt dat CAI de koop kan ontbinden als zij zes weken na ondertekening van de koopovereenkomst geen hypothecaire geldlening of het aanbod daartoe zou verkrijgen. De koopovereenkomst bevat ook een boetebeding: als een van de partijen zou tekortschieten in de nakoming van de overeenkomst, was zij een boete verschuldigd van 10% van de koopsom.

Met betrekking tot de doorverkoop heeft de bestuurder koopvoorwaarden afgesproken, waaronder de aanlevering van de huurovereenkomst met Bavaria waaruit minimaal een vaste huurperiode blijkt van vijf jaar en een toelichting omtrent de opgegeven maatvoering. Eiser heeft aan CAI laten weten dat de maatvoering correct is en dat Bavaria veel geld heeft geïnvesteerd in het pand en hij ervan uitgaat dat de huurovereenkomst door zal lopen.

Ondanks deze toezeggingen haakt de derde af om het pand te kopen, wat de vader aan eiser mededeelt. Eiser bericht dan (i) dat de koopovereenkomst tussen hem en CAI blijft gelden, (ii) dat het financieringsvoorbehoud niet is ingeroepen en (iii) dat hij CAI onverkort zal houden aan alle verplichtingen uit de koopovereenkomst. Later heeft eiser de koopovereenkomst ontbonden en aanspraak gemaakt op betaling van de boete door CAI wegens niet-nakoming

van de koopovereenkomst. CAI is door een rechtbank veroordeeld tot betaling van de boete omdat CAI haar verplichting tot afname van het pand niet is nagekomen. CAI voldoet niet aan het vonnis.

In de onderhavige bodemzaak procedeert eiser verder om, onder andere, de boete betaald te krijgen. Eiser stelt dat de bestuurder wist of had behoren te weten dat CAI de koopovereenkomst (inclusief boetebepaling) met eiser niet zou nakomen. Met de derde was geen wilsovereenstemming met betrekking tot de doorverkoop bereikt, omdat er twee opschortende voorwaarden ten aanzien van de aankoop door de derde waren gemaakt. Bestuurder had duidelijkheid over die twee onderwerpen moeten vergaren, voordat hij de koop met eiser namens CAI sloot. Daarnaast heeft gedaagde geen bancaire financiering voor de aankoop van het pand aangevraagd. Eiser stelt dat gedaagde in de hoedanigheid als bestuurder aansprakelijk is voor de door hem geleden schade.

In de beoordeling zet de rechtbank de Beklamel-norm uiteen en gaat zij in op het vereiste van persoonlijk ernstig verwijt voor bestuurdersaansprakelijkheid. CAI was afhankelijk van externe financiering om de koop met eiser te kunnen nakomen. De bestuurder heeft daarom volgens de rechtbank een risico genomen door namens CAI de koopovereenkomst met eiser te sluiten, nog voordat de door de derde geformuleerde opschortende voorwaarden waren vervuld. Het nemen van (verantwoorde) risico's maakt echter onderdeel uit van het ondernemerschap en kan in zoverre geen grond voor persoonlijke aansprakelijkheid vormen. Onder de huidige omstandigheden was geen sprake van een onverantwoord risico, aldus de rechtbank. Niet in te zien valt namelijk dat de bestuurder er zodanig rekening mee had moeten houden dat de derde het pand niet zou afnemen, dat hij de koopovereenkomst met eiser niet had moeten sluiten. Dit was anders geweest als de bestuurder bij het sluiten van de koopovereenkomst had kunnen voorzien dat de derde het pand niet zou afnemen omdat de opschortende voorwaarden niet in vervulling zouden gaan.

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13600

Zaaknummer: C/09/553490 / HA ZA 18-585

Rechters: J.S. Honée

Advocaten: N. Overeem en K. Renssen

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

VEB/SNS Reaal (onderzoeksbudget enquête)

OK; enquête. Vaststelling van het maximum bedrag voor onderzoek SNS

Bij beschikking van 26 juli 2018 heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van SNS Reaal c.s. over de periode vanaf 1 juli 2006 tot 1 februari 2013. Bij brief van 3 oktober 2018 hebben de onderzoekers een plan van aanpak en een begroting voor de kosten van het onderzoek, met bijlagen, aan de OK doen toekomen. Daarin is een begroting met bijgevoegde specificatie van de verwachte kosten ad € 2.300.000 exclusief btw opgenomen.

SNS Reaal c.s. hebben kanttekeningen geplaatst bij de hoogte van deze kosten, mede gezien het relatief geringe deel van het werk dat door secretarissen zal worden verricht en de (forse) uurtarieven van de onderzoekers. De onderzoekers zien in deze kanttekeningen (vooralsnog) geen aanleiding om de begroting, uurtarieven of voorgenomen werkwijze aan te passen. Zij stellen zich ervan bewust te zijn dat zij kostenefficiënt dienen te werken en daarnaar te zullen handelen.

De OK overweegt dat het uitgangspunt is dat de onderzoekers een aanzienlijke mate van vrijheid hebben met betrekking tot de inrichting en uitvoering van het onderzoek. Tegen die achtergrond acht de OK de keuzes van de onderzoekers niet ontoelaatbaar. De onderzoekers hebben door middel van de begroting en de ter toelichting daarop bijgevoegde specificatie voldoende toegelicht hoeveel uren naar verwachting door hen dan wel door hun medewerkers aan bepaalde werkzaamheden dienen te worden besteed en welke uurtarieven daaraan verbonden zijn. De OK acht de gehanteerde uurtarieven voor de onderzoekers niet onredelijk, gezien de aard en omvang van de zaak, de te verrichten onderzoekswerkzaamheden en de kennis en ervaring van de onderzoekers. De begroting komt de OK ook niet onredelijk voor.

Derhalve stelt de OK het bedrag dat het onderzoek ten hoogste mag kosten vast op € 2.300.000 (excl. verschuldigde omzetbelasting).

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4083

Zaaknummer: 200.159.002/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, R.A.H. van der Meer, J.S.T. Tiemstra en F.L.A. Straathof

Advocaten: P.W.J. Coenen, G.T.J. Hoff, J.M.K.P. Cornegoor, H.J. de Kluiver, P.N. Ploeger, J.L. van der Schrieck, R.G.J. de Haan, S. Perrick, I. Spinath, A.R.J. van Croiset Uchelen, A.J.F. de Bruijn, K. Rutten, J.R. Hurenkamp en A.R. Oosthout

RECHTSPRAAK

Tranquillitas/VanDutch Marine Ltd

Eiseres vordert betaling van openstaande bedragen van zowel een buitenlandse vennootschap als diens formeel dan wel feitelijk bestuurder op grond van de norm uit Ontvanger/Roelofsen. De rechtbank wijst de vorderingen af, omdat in de tijdlijn der gebeurtenissen onvoldoende concreet is gemaakt dat de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kan worden.

Eiseres, Tranquillitas B.V., is een vennootschap die holdingactiviteiten verricht ('Tranquillitas'). Gedaagde sub 1, Vandutch Marine Limited, een vennootschap naar Engels recht, richt zich op de productie en verkoop van boten ('VDM'). Gedaagde sub 2 is medeoprichter en aandeelhouder van VDM ('Gedaagde 2'). Gedaagde 2 hield zich binnen VDM bezig met verkoopactiviteiten en het bemiddelen van financieringen. Voor zover Gedaagde 2 geen formeel bestuurder van VDM was, kan hij gezien worden als feitelijk bestuurder. Op 31 januari 2011 heeft Tranquillitas aan VDM een geldlening verstrekt. In de leningsovereenkomst ('de Leningsovereenkomst') is opgenomen dat VDM een pandrecht zal vestigen ten behoeve van Tranquillitas op een (in aanbouw zijnde) boot. Hoewel de lening na e-mailcontact tussen Tranquillitas en Gedaagde 2 getekend is door Gedaagde 2 (in privé, zijnde mede-eigenaar van Tranquillitas) en namens Tranquillitas en VDM, ontbreekt op de overgelegde kopie de handtekening van VDM.

Over de jaren hebben aflossingen plaatsgevonden op de lening. Desondanks staat, aldus Tranquillitas, in 2016 nog ruim een derde van het bedrag open. Op 1 december 2016 vordert Tranquillitas betaling van dit openstaande bedrag ('de Restvordering'). Vervolgens is op 9 januari 2017 een drietal vorderingen jegens VDM bij akten van cessie aan Tranquillitas overgedragen. Dit betreffen vorderingen van bedrijf X, bedrijf Y en bedrijf Z voor respectievelijk voor VDM verrichte consultancy, communicatie en technische werkzaamheden (de 'X-vordering', 'Y-vordering' en 'Z-vordering', tezamen 'de Gecedeerde vorderingen'). Bedrijf X heeft diens werkzaamheden met name in Nederland verricht, bedrijf Y en bedrijf Z hebben deze met name vanuit het buitenland verricht. Uiteindelijk heeft

Tranquillitas op 2 maart 2017, na het verkrijgen van rechterlijk verlof, conservatoir beslag doen leggen ten laste van zowel VDM als Gedaagde 2. In dit geding vordert zij VDM en Gedaagde 2 hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de Restvordering en de Gecedeerde vorderingen. Daaraan legt Tranquillitas onrechtmatige daad ten grondslag.

De rechtbank overweegt dat Tranquillitas haar onrechtmatige daad-vordering heeft gebaseerd op de sub ii-bestuurdersaansprakelijkheidsnorm uit *Ontvanger/Roelofsen* en dat die norm opgaat, nu Gedaagde 2 formeel dan wel feitelijk bestuurder was. Volgens de rechtbank is voor het slagen van deze vordering vereist dat er een schuld uit hoofde van de Leningsovereenkomst openstaat. Dit is volgens de rechtbank gezien het totaal aan afbetalingen niet het geval. De rechtbank voegt toe dat, zelfs indien nog wel sprake zou zijn van een schuld, in de tijdlijn der gebeurtenissen onvoldoende bewezen is dat Gedaagde 2 een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kan worden. Dit omdat er wel degelijk tussentijds is afbetaald en niet concreet is gemaakt dat er selectief is betaald op een moment waarop dat vanwege aanstaand faillissement onoorbaar was. Het argument van Tranquillitas dat diens financiële positie is verslechterd doordat Gedaagde 2, ondanks herhaaldelijk verzoek, niet heeft voldaan aan de verplichting tot het vestigen van een pandrecht, maakt dit niet anders. De rechtbank oordeelt met verwijzing naar het *Beklamel*-arrest dat, als het al zo is dat Gedaagde 2 heeft bewerkstelligd dat VDM haar verplichting tot het in standhouden van het pandrecht heeft geschonden, daarmee niet vaststaat dat sprake is van schade. Voor de Y-Vordering geldt ook dat niet inzichtelijk is gemaakt welk onbetaalbaar gebleven deel van de vordering is aan te merken als schade. Tot slot is wat betreft de X- en Z-vordering onvoldoende gemotiveerd waarom Gedaagde 2 zou (hebben moeten) weten dat de vennootschap door zijn handelen haar verplichtingen niet meer na kon komen dan wel verhaal kon bieden voor daardoor opgetreden schade.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:7930

Zaaknummer: C/13/637178 / HA ZA 17-1076

Rechters: T.H. van Voorst Vader

Advocaten: D.J.J. Folgering en R.V. de Lauwere

Wetsartikelen: 5 EEX-Vo, 7 EEX-Vo, 25 EEX-Vo, 8 Rv en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Turdus/Castanje

OK; enquête. Afwijzing enquêteverzoek ten aanzien van Castanje Vermogensbeheer B.V.

Turdus B.V. ('Turdus') is aandeelhouder van Castanje Vermogensbeheer B.V. ('Castanje'), en tezamen met andere aandeelhouders Vinhof B.V. ('Vinhof') en B. Kifkurn B.V. ('Kifkurn') bestuur van Castanje. De facto wordt het bestuur van Castanje uitgevoerd door de enig aandeelhouders/bestuurders van deze vennootschappen, zijnde (A) (Turdus), (B) (Kifkurn) en (C) (Vinhof). Castanje, Vinhof en Kifkurn worden hierna gezamenlijk aangeduid als 'Castanje c.s.'. Turdus verzoekt de OK een onderzoek te gelasten naar het beleid en de gang van zaken bij Castanje vanaf 1 januari 2016 en bij onmiddellijke voorziening Kifkurn en Vinhof te schorsen als bestuurders van Castanje, subsidiair Vinhof te schorsen met benoeming van een derde persoon tot bestuurder van Castanje.

De OK wijst het verzoek af en overweegt daartoe het volgende.

Aan het verzoek ligt onder andere de stelling ten grondslag dat (C) niet zou voldoen aan de wettelijke vakbekwaamheidseisen die aan vermogensbeheerders worden gesteld door de richtlijn MiFID II. Turdus stelt dit vanwege het feit dat (C) op het moment van inwerkingtreding van die richtlijn het DSI-diploma vaardigheden niet had behaald. Een oordeel hierover is niet aan de OK, maar zij overweegt het volgende. Dat niet op andere wijze dan door het behalen van de DSI-examens en/of DSI-registratie in het DSI register aan de vereisten van MiFID II kan worden voldaan, zoals Turdus betoogt, volgt niet uit de wet- of regelgeving. Castanje c.s. hebben onder verwijzing naar een advies van een adviesbureau voor beleggingsinstellingen en vermogensbeheerders aangevoerd dat (C) aantoonbaar voldoet aan de eis van de ESMA-richtsnoeren, terwijl hij eveneens voldoet aan de door de AFM gestelde aanvullende eis van meer dan twaalf maanden werkervaring. Turdus heeft geen andersluidende opinie van een onafhankelijke derde overlegd dan wel anderszins deugdelijk gemotiveerd dat (C) niet voldeed aan de wettelijke vereisten. Inmiddels is door (C), voor het indienen van het enquêteverzoek, het vaardighedendiploma behaald. Ook heeft de AFM naar aanleiding van de door (A) gedane incidentmelding geen reden gezien om in te grijpen. In het licht van het voorgaande ziet de OK geen reden voor twijfel aan een juist beleid of een juiste

gang van zaken.

Aan zijn verzoek had Turdus ook ten grondslag gelegd dat uitgaven werden gedaan door Castanje terwijl een goedgekeurde begroting ontbrak. Uit de stukken blijkt dat de conceptbegroting is besproken in een aandeelhoudersvergadering en dat (A) tegen goedkeuring van de begroting heeft gestemd omdat (C) niet gekwalificeerd zou zijn vanwege het niet behalen van voornoemd vaardighedendiploma. Nu (A) – op zoals zojuist besproken onjuiste gronden – tegen de begroting heeft gestemd gaat het verwijt dat de andere bestuurders zonder goedgekeurde begroting uitgaven hebben gedaan niet op, met name niet omdat aan lopende verplichtingen jegens derden moest worden voldaan. De begroting is ook alsnog vastgesteld in een latere aandeelhoudersvergadering.

De stelling dat (C) niet voldoet als compliance officer omdat hij zich niet aan de ‘geldende wetgeving’ heeft gehouden, is volgens de OK niet nader onderbouwd door Turdus. Daarbij is niet gebleken dat bestuursvergaderingen niet objectief worden genotuleerd dan wel dat (C) deze functie gebruikt om zich met de portefeuille van (A) te bemoeien. De enkele stelling dat (C) werkzaamheden verricht voor zijn zus en een aan haar verbonden vennootschap voor een lager tarief, kan, zonder nadere toelichting, geen grond vormen voor het aannemen van gegronde redenen voor twijfel aan een juist beleid of een juiste gang van zaken van Castanje.

Overigens is volgens de OK niet in geschil dat de verstandhouding tussen (A) enerzijds en (B) en (C) anderzijds slecht is en dat dat de samenwerking bemoeilijkt. Dat is op zichzelf echter geen reden om aan een juist beleid of een juiste gang van zaken te twijfelen. Het leidt niet tot een patstelling en niet is gebleken van besluitvorming in de AVA die stagneert.

De enkele omstandigheid dat partijen van mening verschillen over de inhoud van het beleggingsbeleid van Castanje is volgens de OK op zichzelf ook geen reden om aan een juist beleid of een juiste gang van zaken van Castanje te twijfelen. Dit onderwerp – zo blijkt uit stukken – is op meerdere bestuursvergaderingen besproken en op een bestuursvergadering in april unaniem goedgekeurd. Het is daarna de eigen keuze van (A) geweest om niet met zijn medebestuurders de dossiers tijdens deze vergaderingen te analyseren, doordat hij niet aanwezig was. Ook de stelling van Turdus dat sprake is van een datalek en dat persoonsgegevens worden blootgesteld aan verlies of onrechtmatige verwerking is ook door Turdus onvoldoende onderbouwd, mede gelet op de door Castanje overlegde opinie van een derde.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3716

Zaaknummer: 200.235.993/01

Rechters: A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, F. van der Wel en D.E.M. Aleman

Advocaten: B.A. Boer, F.M.A. 't Hart en S.C.S. Rijpkema

Wetsartikelen: 2:350 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Intertop Holding B.V.

***Vordering tot nakoming van een verplichting uit de
aandeelhoudersovereenkomst tot aanpassing van de statuten indien
deze afwijken van de aandeelhoudersovereenkomst. De rechtbank
wijst de vordering toe.***

Deze zaak betreft een geschil in kort geding tussen aandeelhouders van XXL Stunt B.V. ('XXL Stunt'). Aandeelhouder X ('X') en aandeelhouder Y ('Y') treden op als eisers en aandeelhouder Intertop Holding B.V. ('Intertop') treedt op als gedaagde.

X, Y en Intertop (tezamen 'de Aandeelhouders') houden ieder een derde van het geplaatste en uitgegeven aandelenkapitaal van XXL Stunt. Daarnaast is Intertop enig bestuurder van XXL Stunt en is gedaagde 2 ('Gedaagde 2') op haar beurt weer bestuurder van Intertop. De Aandeelhouders hebben na oprichting van XXL Stunt een aandeelhoudersovereenkomst (de 'Overeenkomst') gesloten. In deze Overeenkomst is voor de Aandeelhouders een verplichting tot het aanpassen van de statuten opgenomen indien een bepaling uit de statuten niet verenigbaar is met een bepaling uit de Overeenkomst. In deze Overeenkomst is verder opgenomen dat alle besluiten van de algemene vergadering met een gekwalificeerde meerderheid van twee derde moeten worden genomen ('de Bepaling'). De statuten schrijven daarentegen voor sommige aandeelhoudersbesluiten een versterkte meerderheid van drie kwart voor. X en Y willen zodoende de statuten in lijn brengen met de aandeelhoudersovereenkomst, maar Intertop weigert hieraan mee te werken.

X en Y vorderen dat Intertop in haar hoedanigheid als aandeelhouder (i) medewerking verleent aan én (ii) alle noodzakelijke (rechts)handelingen verricht voor het (doen) passeren van de akte van statutenwijziging, (iii) Gedaagde 2 in haar hoedanigheid als bestuurder van Intertop alle handelingen verricht die noodzakelijk zijn voor het gestelde onder (i) en (ii) indien Intertop en/of Gedaagde 2 niet binnen 14 dagen aan het vonnis hebben voldaan, primair dat het vonnis in de plaats zal treden van de notariële akte en subsidiair ter vervanging van de benodigde instemmings- en wilsverklaringen voor de statutenwijziging.

Intertop en Gedaagde 2 voeren ter verweer aan dat met de Bepaling niet is bedoeld wat er

letterlijk staat. Zij stellen dat de Bepaling enkel zou moeten gelden voor normale (dagelijkse) besluiten en niet voor ingrijpende besluiten. Indien dit wel het geval zou zijn, zouden Intertop en Gedaagde 2 nooit akkoord zijn gegaan met het opnemen van de Bepaling in de Overeenkomst. Tevens menen zij dat dit in strijd is met de opzet van de samenwerking tussen de Aandeelhouders. De Bepaling zou namelijk een vergaande en voor Intertop nadelige bevoegdheid voor X en Y creëren.

De rechtbank oordeelt dat de bewoording van de Bepaling duidelijk maakt dat de Bepaling geldt voor alle besluiten van de algemene vergadering. Uit de ondertekening van Gedaagde 2 namens Intertop mag aangenomen worden dat zij zich aan deze bepaling heeft willen binden. X en Y mochten van Intertop en Gedaagde 2 verwachten dat zij zich zouden verdiepen in de overeenkomst en zich mogelijk van deskundige bijstand zouden laten voorzien. Intertop is daarom partij bij de aandeelhoudersovereenkomst en daarmee gehouden tot nakoming daarvan.

De rechtbank wijst het onder (i) en (ii) gevorderde toe en het onder (iii) gevorderde toe voor zover deze vordering ziet op de voor de statutenwijziging benodigde instemmings- en wilsverklaring van Intertop en Gedaagde 2.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:5006

Zaaknummer: C/05/342141/KG ZA 18-372

Rechters: N.W. Huijgen

Advocaten: V.R.M. Appelmans

Wetsartikelen: 3:296 BW

RECHTSPRAAK

Zorgbemiddelingsbureau Quick B.V.

Vordering van een schuldeiser van een intussen na turboliquidatie ontbonden besloten vennootschap tot betaling van openstaande facturen. De rechtbank verklaart eiser niet-ontvankelijk en overweegt dat het (mogelijke) bestaan van een vordering op de vennootschap ten tijde van de ontbinding niet tot een ander oordeel kan leiden.

Eiser heeft in oktober en november 2017 reparaties verricht aan een auto. Voor de verrichte reparaties heeft Eiser twee facturen aan Zorgbemiddelingsbureau Quick B.V. (hierna: Quick) gestuurd. Quick heeft de facturen echter onbetaald gelaten. In april 2018 is Quick ontbonden en beëindigd. Eiser, bijgestaan door een gerechtsdeurwaarder, vordert in onderhavige procedure alsnog betaling van de facturen.

Quick heeft als verweer aangevoerd dat Eiser niet-ontvankelijk moest worden verklaard in haar vordering, omdat Quick is ontbonden. Volgens Eiser kan dit verweer niet slagen, omdat uit een uittreksel uit het handelsregister van de Kamer van Koophandel van 27 maart 2018 blijkt dat Quick gewoon nog actief is. Eiser wijst er vervolgens op dat in dat uittreksel niet vermeld staat dat Quick in liquidatie is en meent dat Quick dan ook niet heeft gehandeld conform de wettelijke eisen.

De rechtbank oordeelt echter dat Quick is opgehouden te bestaan en dat Eiser daarom niet-ontvankelijk moet worden verklaard in haar vordering. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat in het door Quick overgelegde overzicht uit het handelsregister is vermeld dat Quick per ontbindingsdatum van 8 april 2018 is beëindigd en is opgeheven. Ook staat in dat uittreksel vermeld dat er per die datum een bewaarder van de boeken en bescheiden is aangewezen. Dit duidt erop dat Quick wegens gebrek aan baten is opgehouden te bestaan en dat dus sprake is geweest van een zogenoemde turboliquidatie.

Voor zover Eiser meent dat Quick niet is opgehouden te bestaan, overweegt de rechtbank dat zij dit standpunt onvoldoende heeft toegelicht en onderbouwd. De rechtbank stelt voorop dat Eiser in dit kader op zijn minst gemotiveerd had moeten stellen dat Quick op het tijdstip van

de ontbinding nog één of meerdere baten had. Het feit dat Eiser ten tijde van de ontbinding (mogelijk) een openstaande vordering op Quick had, kan wat dit betreft niet tot een ander oordeel leiden. In het huidige wetssysteem is voor wat betreft de turboliquidatie namelijk geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat een vennootschap nog wel schulden kan hebben indien deze geen baten meer heeft.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:4487

Zaaknummer: 6812139 \ CV EXPL 18-1854

Rechters: S.J.S. Groeneveld-Koekkoek

Advocaten: P.F. van den Berg en M.J.F. van Wezel

Wetsartikelen: 2:19 BW en 3:296 BW

RECHTSPRAAK

MTP Holding B.V. c.s.

OK, enquête. De OK wijst de verzoeken van MTP Holding B.V. c.s. tot het bevelen van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken en tot het treffen van onmiddellijke voorzieningen af.

Aan de orde in deze zaak is een enquêteverzoek ten aanzien van MTP Holding B.V. ('MTP Holding') en een drietal gelieerde vennootschappen (gezamenlijk: 'MTP Holding c.s.'), alsmede een verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen ten aanzien van MTP Holding c.s. Laatstgenoemden hebben een zelfstandig tegenverzoek ingediend tot het gelasten van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van MTP Holding c.s. en tot het treffen van voorlopige voorzieningen.

Deze zaak heeft betrekking op een agrarisch familiebedrijf dat zich richt op het houden van varkens, nertsen en rundvee en op de akkerbouw ('het Familiebedrijf'). De verhouding tussen een van de verzoekers en een tweetal belanghebbenden is slecht. Die slechte verhouding staat in de weg aan het gezamenlijk besturen van het Familiebedrijf. Als gevolg van de verstoorde verhoudingen zijn binnen MTB Holding geen aandeelhoudersvergaderingen meer belegd en zijn de jaarrekeningen vanaf 2014 niet meer vastgesteld. Daarnaast bestaat tussen partijen verschil van inzicht over de bedrijfsvoering, welke niet oplosbaar gebleken zijn via de normale weg.

De OK overweegt dat deze situatie reeds gegronde redenen oplevert om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang zaken. Toch beveelt de OK geen onderzoek naar genoemd beleid en genoemde gang van zaken. Daartoe overweegt de OK kort gezegd het volgende. Partijen zijn het erover eens dat de hierboven geschetste situatie slechts kan worden opgelost door een splitsing van het Familiebedrijf. Tussen partijen is reeds een procedure aanhangig bij de rechtbank Oost-Brabant teneinde die splitsing te bewerkstelligen. Deze splitsing dient naar het oordeel van de OK voortvarend tot stand te worden gebracht. Het bevelen van een onderzoek zal leiden tot onnodige vertraging in genoemde splitsingsprocedure. Het nadeel van vertraging weegt naar het oordeel van de OK zwaarder dan het voordeel van het verkrijgen van openheid van zaken door middel van een onderzoek. Daarbij acht de OK het voorts van

belang dat partijen het erover eens zijn dat de beoogde splitsing ertoe strekt het gehele vermogen van het Familiebedrijf in drie gelijke delen te verdelen. Van benadeling van een der partijen bij de splitsing is dus geen sprake. De OK acht het ten slotte tevens van belang dat partijen in de genoemde procedure bij de Rechtbank Oost-Brabant reeds afspraken hebben gemaakt over (onder andere) het opstellen van de jaarrekening, waarderingen en de te hanteren maatstaf daarvoor, privé-onttrekkingen en de bedrijfsvoering in de periode tot de splitsing en ontvlechting.

Nu de OK geen onderzoek zal gelasten, zijn ook de verzoeken tot het treffen van onmiddellijke voorzieningen niet toewijsbaar.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3565

Zaaknummer: 200.238.017/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, J.B.M. Streppel en J.S.T. Tiemstra

Advocaten: F.A.M. Knuppe, K. Harmsen en R.A.C.J. van Kessel

Wetsartikelen: 2:345 BW en 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Stichting Dierenambulance Leeuwarden en omstreken

Ontbinding van de Stichting Dierenambulance Leeuwarden en omstreken wegens in ernstige mate in strijd met de eigen statuten handelen (art. 2:21 lid 3 BW).

Stichting Dierenambulance Leeuwarden en omstreken ('DAL'), een stichting met als statutair doel, kort gezegd, het vervoeren van gewonde en dode dieren voor onder andere de gemeente Leeuwarden, verkeerde in het najaar van 2015 in financieel en organisatorisch zwaar weer. In dit kader vroeg het bestuur van DAL, waarvan [A] voorzitter was, [C] om te helpen om de financiën weer beheersbaar te maken en te adviseren over de organisatie van DAL. [C] ontving hiervoor geen vergoeding. Wel is eind 2015 door DAL een *side letter* ondertekend waarin aan [C] allerlei privileges werden toegekend, waaronder een benoeming voor het leven als voorzitter van een nog in te stellen Raad van Toezicht ('RvT') van DAL en het recht om tot in lengte van jaren gratis gebruik te maken van de faciliteiten van DAL.

In november 2016 verklaarden verschillende oud-bestuursleden dat ze het gevoel hadden destijds geen andere keuze te hebben dan het ondertekenen van het 'wurgcontract', omdat [C], die destijds namens DAL onderhandelde met schuldeisers, zich dreigde terug te trekken uit de onderhandelingen, met mogelijk desastreus gevolgen indien de *side letter* niet zou worden getekend.

Na instelling van de RvT vermeldde de statuten vanaf januari 2016, voor zover van belang, dat het bestuur en de RvT van DAL uit ten minste drie personen moet bestaan, dat leden van de RvT geen deel uit kunnen maken van het bestuur en dat de RvT het recht heeft om zowel de leden van het bestuur als de leden van de RvT zelf te benoemen en te ontslaan.

In juni 2017 heeft de RvT, met [C] als enige lid, het bestuur van DAL geschorst. Voorts heeft de RvT de gemeente Leeuwarden laten weten dat DAL haar taken zal beëindigen. Stichting Dierenopvang De Wissel ('De Wissel') heeft de taken van DAL overgenomen. In oktober 2017 is [D] benoemd als bestuurder van DAL.

Na overleg met betrokken partijen is besloten om vanuit DAL een dierencrematorium op te

zetten, vanaf 1 december 2017 was DAL dan ook weer actief. Feitelijk heeft [C] echter enkel het pand van DAL gebruikt om via zijn eigen onderneming DSDS een dierencrematorium te runnen in het pand van DAL.

[A], [B], beiden oud-bestuurder van DAL, verzoeken de rechtbank primair DAL te ontbinden op grond van artikel 2:21 lid 3-4 BW of 2:301 lid 1 BW. De Wissel heeft zich achter het verzoek van [A] en [B] geschaard en heeft zelfstandig gevorderd om DAL te ontbinden met aanstelling van een professionele vereffenaar.

De rechtbank stelt vast dat het gaat om de vraag of DAL na juni 2017 is gebruikt voor andere doelen dan de statutaire doelen en, in het verlengde daarvan, of DAL na het neerleggen van haar dierenambulance-activiteiten niet ontbonden en vereffend had moeten worden. In dit kader oordeelt de rechtbank dat [A] en [B] ontvankelijk zijn in hun verzoek, aangezien zij een reiskostenvordering hebben op DAL, die bij vereffening bij de vereffenaar had kunnen worden ingediend. Nu zijn ze hiervoor afhankelijk van [D] en [C], die aan hun wensen geen gehoor geven.

Vervolgens overweegt de rechtbank dat ontbinding op grond van strijd met de statuten in de zin van artikel 2:21 lid 3 BW een ingrijpend middel is dat spaarzaam gebruikt behoort te worden. Daarbij is van belang, het gewicht van de overtreden statutaire bepalingen en de frequentie waarmee de statuten overschreden worden.

De rechtbank stelt vast dat [C] zich vanaf eind 2015 de macht over DAL heeft toegeëigend en dat hij na zijn benoeming tot lid van de RvT feitelijk onaantastbaar is geworden. In strijd met de statuten heeft [C] er namelijk geen zorg voor gedragen dat het bestuur en de RvT uit het voorgeschreven aantal leden bestond. Het had in de rede gelegen om DAL te ontbinden en te vereffenen na beëindiging van de activiteiten in juni 2017, aldus de rechtbank. In plaats hiervan is [C] DAL op oneigenlijke wijze gaan gebruiken door de faciliteiten van DAL te gebruiken voor 'zijn' DSDS, waarmee DAL enkel werd gebruikt als vehikel voor de activiteiten van DSDS, die niets met de statutaire doelstelling van DAL van doen hebben. Gelet hierop oordeelt de rechtbank dat DAL in ernstige mate handelt in strijd met de statuten, waarbij de situatie dermate ernstig wordt geacht dat de rechtbank DAL ontbindt op grond van artikel 2:21 lid 3 BW. Hierbij speelt mee dat de rechtbank het ontslaan van bestuurder [D] en benoemen van nieuwe bestuursleden zinledig acht, wanneer deze personen op hun beurt kunnen worden ontslagen door [C] als lid van de RvT, waarbij wordt aangetekend dat de rechtbank op grond van het huidige recht niet de bevoegdheid toekomt om een toezichthouder te ontslaan. De rechtbank stelt een professionele vereffenaar aan. De rechtbank gaat niet mee in het verzoek van [A], [B] en De Wissel om te bepalen dat het liquidatiesaldo moet worden uitgekeerd aan een stichting met een doel dat overeenkomt met dat van DAL aangezien deze

bevoegdheid niet aan de rechtbank toekomt.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:4750

Zaaknummer: C/17/161940 / HA RK 18/66

Rechters: J. den Boerlage-van Bosch

Advocaten: R.H. Hulshof en R.S. van der Spek

Wetsartikelen: 2:21 lid 3 BW en 2:301 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Elektrische chips voor dieren

Vordering tot nakoming borgtochtovereenkomst, subsidiair tot schadevergoeding op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank wijst de vordering af, omdat de overeenkomst is vernietigd wegens het ontbreken van toestemming van de echtgenote van gedaagde in conventie, ex. artikel 1:88 (1c) BW. Ook de subsidiaire bestuurdersaansprakelijkheidsvordering wordt afgewezen.

Eiser in conventie ('X') houdt zich bezig met de productie van en de handel in elektrische chips voor dieren. De heer [A] ('A') is enig bestuurder en enig (indirect) aandeelhouder van X.

Gedaagde in conventie ('Y'), een natuurlijk persoon, handelt via verschillende vennootschappen ('Vennootschappen Y') met X. Een van deze vennootschappen is inmiddels gefailleerd en haar curator geldt als tussenkomende partij in deze procedure. De Vennootschappen Y hebben een schuld aan X. Dit leidt ertoe dat A in 2012 de meerderheid van de aandelen in de Vennootschappen Y overneemt. Y blijft minderheidsaandeelhouder en stelt zich borg voor de schuld van de Vennootschappen Y aan X. De Vennootschappen Y zijn in mei 2017 in staat van faillissement verklaard.

In deze procedure vordert X van Y betaling van een bedrag van bijna € 1 mio, primair op grond van nakoming van een borgtochtovereenkomst, subsidiair op grond van bestuurdersaansprakelijkheid.

De rechtbank acht de vordering op de primaire grondslag niet toewijsbaar, kort gezegd omdat niet weersproken is dat toestemming van de echtgenote van Y ontbreekt, en onvoldoende is weersproken dat de echtgenote van Y de borgtocht in juli 2017 buitengerechtelijk heeft vernietigd. De rechtbank acht de vorderingen evenmin op de subsidiaire grondslag toewijsbaar, en overweegt daartoe het volgende. X stelt dat Y als bestuurder van de verschillende Vennootschappen Y met gelden zou hebben geschoven waardoor zij in haar verhaalsmogelijkheden is beperkt. Y voert onder andere aan dat de Vennootschappen Y als groep opereerden en dat het verschuiven van gelden gebruikelijk was, X hiervan op de hoogte

was, en dat een dergelijke verhouding binnen een groep op zich niet onrechtmatig is. Een en ander is, aldus de rechtbank, door X niet voldoende bestreden. X heeft volgens de rechtbank onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit zou blijken dat Y op enig moment had behoren te begrijpen dat de beschreven handelswijze binnen de groep tot gevolg zou hebben dat een van de Vennootschappen Y haar verplichtingen jegens X niet meer zou kunnen nakomen en ook geen verhaal zou kunnen bieden.

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5484

Zaaknummer: C/6/444169/ HA ZA 17-644

Rechters: H.A. Brouwer, J.A. Schuurman en A.F. Hermans

Advocaten: M. Blok, Q.C. des Tombe en H.I. Bulthuis

Wetsartikelen: 1:88 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Koninklijke Roeiers Vereeniging Eendracht

Geschil naar aanleiding van het royement van een lid van Koninklijke Roeiers Vereeniging Eendracht wegens gebruik van verdovende middelen tijdens het verrichten van werkzaamheden als bootman. Schending van het recht op hoor en wederhoor omdat zijn advocaat niet op de algemene ledenvergadering is toegelaten?

De Koninklijke Roeiers Vereeniging Eendracht ('KRVE') is een vereniging van bootmannen die zeeschepen vast en losmaken op allerlei afmeerlocaties in de Rotterdamse haven. De heer X ('X') is een bootman en als lid verbonden aan de KRVE.

Op grond van de statuten van de KRVE kan een lid geroyeerd worden in het geval hij handelt in strijd met het huishoudelijk reglement van de KRVE. Op grond van het huishoudelijk reglement is het verboden om onder invloed van alcohol of drugs werkzaamheden als bootman te verrichten. Daarnaast bepaalt het huishoudelijk reglement dat KRVE bij vermoeden van alcohol- en drugsgebruik tests mag uitvoeren.

Op 8 november 2016 wordt X in opdracht van de KRVE positief getest op sporen van THC (cannabis). X is terstond geschorst, naar huis gebracht en in contact gebracht met een gespecialiseerde hulpinstantie. Na gesprekken te hebben gevoerd is X weer als bootman aan het werk gegaan voor KRVE. Op 19 december 2016 wordt X getest en positief bevonden op sporen van cocaïne. X is wederom direct geschorst. Na overleg met het bestuur is X per brief van 26 januari 2017 geroyeerd als lid van KRVE.

Op 6 maart 2017 heeft X een beroep gedaan op de algemene vergadering met het verzoek het besluit tot royement ongedaan te maken. Bij de ALV van 13 april en 20 april is dit verzoek behandeld. X is in de gelegenheid gesteld om het beroep mondeling op de ALV toe te lichten. Zijn advocaat is niet tot de vergaderingen toegelaten. De ALV heeft op beide dagen voor aanvang van de behandeling van het beroep gestemd over de aanwezigheid van de advocaat en met meerderheid van stemmen besloten om de advocaat van X beide keren niet toe te laten. Het royement van X is met meerderheid van stemmen akkoord bevonden door de ALV.

X vordert bij de Rechtbank Rotterdam de besluiten van de ALV te vernietigen en hem weer als lid toe te laten tot KRVE. X stelt, onder andere, dat zijn recht op hoor en wederhoor door het bestuur is geschonden omdat zijn advocaat niet op de ALV is toegelaten.

Volgens de rechtbank heeft een besluit tot roeyement een ontarend karakter, waardoor de procesrechtelijke grondbeginselen zoals hoor en wederhoor bij een dergelijk besluit in acht moeten worden genomen. Het recht op hoor en wederhoor is in de onderhavige situatie niet geschonden, aldus de rechtbank. X heeft immers de mogelijkheid gehad om zijn standpunt toe te lichten gedurende de ALV. Het feit dat zijn advocaat er niet bij mocht zijn was voor hem vervelend en stressvol, maar niet onoverkomelijk. De leden van KRVE zijn niet juridisch onderlegd en om die reden was het niet nodig om het standpunt juridisch toe te laten lichten door een advocaat. Bovendien heeft X zich samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden op de vergadering en heeft hij bij de tweede vergadering ook gebruikgemaakt van de door zijn advocaat gemaakte pleitaantekeningen.

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9304

Zaaknummer: C/10/546080 / HA ZA 18-241

Rechters: B. Krijnen

Advocaten: R.J. Michielsen en S.P. de Boorden

Wetsartikelen: 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Divosa

Bestuurdersaansprakelijkheid. Persoonlijk ernstig verwijt. Op oneigenlijke wijze (subsidie)gelden verkrijgen middels het verstrekken van valse facturen.

Het gaat in dit geding om een zestal facturen die door gedaagden sub 1 t/m 4 zijn verzonden naar de gemeente Rotterdam en Divosa, de Nederlandse vereniging voor gemeentelijke managers op het terrein van participatie, werk en inkomen ('de gemeente Rotterdam c.s.') in verband met werk dat door de gedaagden zou zijn verricht. Verder is van belang dat gedaagde 5 zowel voor Divosa als de gemeente Rotterdam facturen kon goedkeuren, maar dat de procedure tegen hem is geschorst in verband met zijn faillissement.

De gemeente Rotterdam c.s. vorderen | kort gezegd – schadevergoeding van de vijf gedaagden wegens onrechtmatige daad en onverschuldigde betaling. Daartoe stellen zij 1) dat de facturen vals waren omdat de daarop vermelde werkzaamheden niet zijn verricht, 2) dat gedaagde 5 dit wist maar als budgethouder namens Divosa respectievelijk de gemeente Rotterdam toch de facturen heeft geaccordeerd en de gelden heeft laten uitbetalen en 3) gedaagde 4 een persoonlijk ernstig verwijt valt te maken. Gedaagden 1 t/m 4 voeren ter verweer onder meer aan dat de werkzaamheden daadwerkelijk zijn uitgevoerd en dat sprake is van eigen schuld van de gemeente.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van verscheidene facturen dat gedaagden deze onvoldoende hebben kunnen verantwoorden en dat gedaagden ook ter zitting desgevraagd geen overtuigende verklaring hebben kunnen geven. Voorts kan naar het oordeel van de rechtbank gedaagde 4 een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt. Daartoe overweegt de rechtbank dat gedaagde 4 enig bestuurder en aandeelhouder is van gedaagde 3, die op haar beurt enig bestuurder is van gedaagde 1. Het is uitsluitend gedaagde 3 die namens gedaagde 1 feitelijk de werkzaamheden zou hebben verricht. Het is voorts gedaagde 4 die heeft bewerkstelligd dat de facturen van gedaagde 1 zijn opgesteld en verstuurd voor werkzaamheden waarvan hij wist dat die niet of nauwelijks zijn verricht. Gedaagde 4 heeft gedaagde 1 feitelijk als vehikel gebruikt om op oneigenlijke gronden subsidiegelden te kunnen

incasseren. Daarmee is het persoonlijk verwijtbaar handelen van gedaagde 4 gegeven, aldus de rechtbank. Het eigenschuldverweer van gedaagden wordt door de rechtbank verworpen, nu vaststaat dat de gemeente werd misleid en de facturen na accordering door gedaagde 5 in goed vertrouwen heeft betaald.

De rechtbank veroordeelt gedaagde 1 en gedaagde 4 hoofdelijk tot vergoeding door de gemeente Rotterdam c.s. geleden schade, bestaande uit de door haar ten onrechte uitbetaalde bedragen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:5391

Zaaknummer: C/01/324112

Rechters: J.K.B. van Daalen, M.E. Bartels en S.D.M. Michael

Advocaten: B.D. van der Ven en Chr Nome

Wetsartikelen: 6:162 BW, 3:309 BW en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

24Vision SPS

Vorderingen tot vernietiging van onder meer het ontslagbesluit. De rechtbank oordeelt onder meer dat de statutair bestuurder geen rechtens te respecteren belang heeft op vernietiging van het ontslagbesluit. Dat hij formeel niet in de gelegenheid is gesteld om gehoord te worden, maakt dit niet anders.

24Vision Ship Performance Solutions B.V. ('24Vision SPS') wordt opgericht, nadat Eiser 1 ('HB'), Eiser 2 ('EH'), Lanting en Mobach een samenwerking aangaan voor het in de markt zetten van een vernieuwde manier van scheepsmanagement. Lanting heeft volledige zeggenschap over de enig aandeelhouder van 24Vision SPS, 24Vision Shipping Holding B.V. ('24Vision Shipping Holding'). Tijdens een protocol meeting is besproken dat HB en EH hun bestaande arbeidsovereenkomsten zouden opzeggen en in dienst zouden treden van 24Vision SPS op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd met behoud van voorwaarden uit de bestaande arbeidsovereenkomsten gedurende een termijn van drie jaar. Tussen partijen komen uiteindelijk andere afspraken tot stand. Allereerst heeft 24Vision SPS managementovereenkomsten gesloten met de management-bv's van HB en EH, 24Feniks B.V. ('24Feniks') respectievelijk Ekanite B.V. ('Ekanite'), met daarin de mogelijkheid voor iedere partij om op te zeggen met inachtneming van een opzegtermijn van één maand. Daarnaast wordt tussen HB, EH, Mobach, Lanting en 24Visions SPS een aandeelhoudersovereenkomst gesloten, waarin is bepaald dat HB en EH via hun management-bv's aandelen in 24Vision SPS zullen houden. Ook wordt HB als statutair bestuurder van 24Vision SPS aangesteld. Vanwege ernstig tegenvallende financiële resultaten wordt EH bij aandeelhoudersbesluit ontslagen als statutair bestuurder en worden de managementovereenkomsten van 24Feniks en Ekanite door 24Vision SPS (tweemaal) opgezegd.

HB, EH, 24Feniks en Ekanite (tezamen, 'Eisers') vorderen in conventie vernietiging van zowel het aandeelhoudersbesluit tot ontslag van HB als statutair bestuurder, als de opzegging van de managementovereenkomsten. Daarnaast vorderen Eisers vernietiging van de aandelenoverdracht door Lanting aan 24Vision Shipping Holding met veroordeling tot teruglevering en vervolgens levering van aandelen in 24Vision SPS aan 24Feniks en Ekanite.

Ten aanzien van de vordering tot vernietiging van het aandeelhoudersbesluit buiten vergadering tot ontslag van HB als statutair-bestuurder van 24Vision SPS oordeelt de rechtbank dat daarvoor geen grond bestaat nu HB daarbij onvoldoende rechtens te respecteren belang heeft. De rechtbank overweegt dat de eis van HB om het ontslagbesluit te vernietigen slechts voortvloeit uit de wens om aanvullende betalingen te verkrijgen en de visie daarmee de opzegging van de managementovereenkomsten ongedaan te kunnen maken. Nu tussen partijen voorafgaand aan het ontslag uitvoerig en meermaals is gesproken over het functioneren van HB en de ernstig tegenvallende resultaten, en de beslissingsmacht feitelijk geheel bij Lanting lag, heeft HB in de gegeven omstandigheden geen rechtens te respecteren belang. Dat hij niet in de gelegenheid is gesteld formeel te worden gehoord en advies uit te brengen, maakt geen verschil.

Ten aanzien van de vordering tot vernietiging van de besluiten waarbij de managementovereenkomsten zijn opgezegd, overweegt de rechtbank dat deze door 24Vision SPS konden worden opgezegd met inachtneming van de opzegtermijn. Dat in de protocol meeting aanvankelijk over andere uitgangspunten is gesproken ten aanzien van de dienstbetrekking van HB en EH bij 24Vision SPS, doet daar niet aan af. In het kader van de uitleg van de managementovereenkomsten volgt geen andere conclusie. De managementovereenkomsten dienen volgens de rechtbank niet anders te worden uitgelegd dan in overeenstemming met de tekst van de overeenkomsten, waarvan de tekst en strekking helder is. Uit een dergelijke uitleg volgt voorts niet dat de afspraken die tussen partijen tijdens de protocol meeting zijn gemaakt als uitgangspunt dienen te worden genomen.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van de vordering die ertoe strekt dat HB en EH via hun management-bv's alsnog gaan participeren in het kapitaal van 24Vision SPS, dat deze daarbij geen belang hebben. Aan de afspraken uit aandeelhoudersovereenkomst tussen partijen is, kennelijk met instemming van HB en EH, geen uitvoering gegeven. Daarbij komt enerzijds dat, gelet op de resultaten van 24Vision SPS, de aandelen gewaardeerd zouden worden op € 0,00, en anderzijds dat uit de aandeelhoudersovereenkomst volgt dat 24Feniks en Ekanite verplicht zijn hun aandelen aan te bieden aan de andere aandeelhouder in geval van beëindiging van hun managementovereenkomst.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9327

Zaaknummer: C/10/539602

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: F.J.H. Krumpelman en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 2:238 lid 2 BW en 2:227 lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Rotendo Invest

Patstelling in zowel het bestuur als de algemene vergadering. De voormalig bestuurder vordert primair vaststelling van de nietigheid van schorsingsbesluit en ontslagbesluiten, subsidiair vernietiging van deze besluiten. De OK heeft het statutair quorumvereiste in een eerdere procedure buiten toepassing verklaard. Het goedkeuringsbesluit van de algemene vergadering is volgens het hof binnen de kaders gebleven van de OK-voorziening. Het hof wijst de vorderingen grotendeels af. Het besluit tot verkoop van de werkmaatschappijen kan onder omstandigheden vernietigbaar zijn vanwege een ongelijke behandeling van aandeelhouders/schuldeisers.

Riamo Holdings GmbH ('Riamo') en Arch Industries Holding B.V. ('Arch') houden ieder 50% van de aandelen in het kapitaal van Rotendo Invest B.V. ('de Vennootschap') en vormen samen het bestuur van de Vennootschap. A is aandeelhouder van Riamo en X controleert Arch. De Vennootschap was actief op het gebied van mobiele communicatieapparatuur. De Vennootschap is enig aandeelhouder van een aantal vennootschappen opgericht naar buitenlands recht ('werkmaatschappijen'). A is enig bestuurder van de werkmaatschappijen. Arch, Riamo, A en de Vennootschap hebben een *Joint Venture and Shareholders' Agreement* (JVSA) gesloten. In de JVSA zijn bepaalde afspraken gemaakt ten aanzien van de samenstelling en besluitvorming van het bestuur van de Vennootschap.

In een voorafgaande procedure ten overstaan van de OK is een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken bij de Vennootschap gelast, waarbij een commissaris wordt aangesteld. Uit onderzoek van de commissaris blijkt dat de Vennootschap en één van haar werkmaatschappijen in een slechte financiële positie verkeren. Riamo en A ('Riamo c.s.') worden verweten niet (voldoende) mee te werken aan het herstellen van een gezonde financiële positie van beide vennootschappen. Arch tekent namens de Vennootschap een overeenkomst om overbruggingskrediet aan te trekken, Riamo weigert om mee te tekenen. Riamo wordt op voorstel van Arch door de algemene vergadering geschorst als bestuurder van

de Vennootschap. Vervolgens besluit de algemene vergadering tot ontslag van A als bestuurder van alle werkmaatschappijen van de Vennootschap en besluit zij tot ontslag van Riamo als bestuurder van de Vennootschap. De commissaris en Arch willen de werkmaatschappijen van de hand doen om de Vennootschap van kapitaal te voorzien en hen van faillissement te behoeden; Riamo c.s. werken wederom niet mee. De OK overweegt dat het voornemen tot verkoop niet als (kennelijk) onredelijk kan worden aangemerkt gezien de noodlijdende situatie van de ondernemingen en bepaalt dat het statutair quorumvereiste buiten toepassing kan worden gelaten.

In eerste aanleg vorderen Riamo c.s. de vaststelling van de nietigheid van het schorsingsbesluit, het ontslagbesluit en de ontslagbesluiten in de werkmaatschappijen. Subsidiair vorderen Riamo c.s. de vernietiging van deze besluiten. De Vennootschap is inmiddels gefailleerd. De rechtbank wijst de vorderingen af. In een separate procedure vorderen Riamo c.s. vaststelling van nietigheid ten aanzien van het besluit tot het verkopen van de werkmaatschappijen, subsidiair vorderen zij vernietiging van dit besluit. Ook deze vordering is afgewezen. Tegen deze oordelen richt zich het hoger beroep.

Het hof overweegt allereerst dat haar in het algemeen terughoudendheid past bij de beoordeling of een orgaan van de Vennootschap bij het nemen van een besluit alle in aanmerking komende belangen naar redelijkheid en billijkheid heeft afgewogen en daarbij de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen. Bij de beoordeling of het schorsingsbesluit van Riamo strijdig is met de redelijkheid in billijkheid die door artikel 2:8 BW worden geeïst, komt geen gewicht toe aan de omstandigheid dat het voorstel op de agenda niet nader is toegelicht. Het agendapunt was op zichzelf voldoende duidelijk. Het hof overweegt dat gelet op de grote en acute problemen en de patstelling in het bestuur, het schorsingsbesluit niet strijdt met artikel 2:8 BW.

Ten aanzien van het ontslagbesluit overweegt het hof dat overeenkomsten, zoals de JVSA, mede in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van een vordering tot vernietiging van het ontslagbesluit op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b BW (wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid). Alle omstandigheden in aanmerking genomen overweegt het hof dat de vordering tot vernietiging van Riamo c.s. niet kan slagen, mede vanwege de terughoudendheid van toetsing van deze besluiten door het hof.

Ten aanzien van de vordering van Riamo c.s. die ziet op aantasting van het besluit tot verkoop van de werkmaatschappijen overweegt het hof dat in de kern aan de orde is of het goedkeuringsbesluit van de algemene vergadering van de Vennootschap binnen het bereik van de door de OK verleende ontheffing is gebleven. Het hof overweegt dat een term sheet naar zijn aard alleen de hoofdlijnen aangeeft en dat deze nog verdere uitwerking behoeft. Het

goedkeuringsbesluit had betrekking op de term sheet en daarbij horende uitwerkingskwesities en past daarom binnen het bereik van de ontheffing.

Met betrekking tot het standpunt van Riamo c.s., dat de verkoop van de werkmaatschappijen tot een ongelijke behandeling van aandeelhouders/schuldeisers heeft geleid, omdat de Vennootschap geen verhaal meer bood, terwijl de aan een andere aandeelhouder/schuldeiser overgedragen vorderingen geheel zijn voldaan door middel van verrekening met de koopprijs voor de activa, heeft het hof de Vennootschap in de gelegenheid gesteld zich nader uit te laten over de (werkelijke) omvang van de verrekenende vorderingen. Indien de in verrekening gebrachte vorderingen in werkelijkheid niet bestonden of anderszins voldoende realiteitsgehalte ontbeerden, is het besluit volgens het hof vernietigbaar.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3864

Zaaknummer: 200.200.217.635/01 + 200.217.638/01

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, J.M. de Jongh en A.P. Schoonbrood-Wessels

Advocaten: M. Goorts

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:14 BW en 2:15 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Stichting LOOP c.s.

Een voormalig bestuurder van de stichting Landelijk Overkoepelend Orgaan voor de Podologie ('LOOP') vordert in kort geding van het interim-bestuur van LOOP onder meer verstrekking van een conceptrapport van een onderzoek naar vermeende financiële malversaties. Het hof concludeert dat de rechtbank deze vordering ten onrechte afgewezen heeft maar dat de voormalig bestuurder nu geen spoedeisend belang meer heeft bij de vordering.

X ('de Bestuurder') is ex-bestuurder en oprichter van de stichting Landelijk Overkoepelend Orgaan voor de Podologie ('LOOP'). Y is samen met de Bestuurder aandeelhouder van de Academie voor Podologie B.V. ('AvP'). Nadat het NRC Handelsblad een artikel publiceerde met aantijgingen van financiële malversaties aan het adres van de Bestuurder en Y, is de Bestuurder teruggetreden als bestuurder van LOOP en is een driekoppig interim-bestuur aangesteld (tezamen met LOOP, 'LOOP c.s.'). Indien uit onderzoek van het interim-bestuur zou blijken dat er geen verwijtbaarheden aan de kant van de Bestuurder zouden blijken, zou laatstgenoemde weer als bestuurder aangesteld worden. Tevens hebben de Bestuurder en Y aangegeven eventuele kosten die voortvloeien uit het door LOOP, AvP, Y en Bestuurder tegen NRC Handelsblad aangespannen kort geding voor eigen rekening te nemen. De Bestuurder is na afwijzing van het gevorderde in kort geding geschorst door het interim-bestuur wegens zijn weigering om de fiatteringsprocedure te wijzigen. Niet veel later is diens managementovereenkomst beëindigd, toen uit een vooronderzoek bleek dat er sprake was van directe betalingen van LOOP naar vennootschappen waarin de Bestuurder aandelen houdt.

In dit kort geding vorderen de Bestuurder en Y in conventie onder meer dat LOOP c.s. het conceptrapport met bevindingen in verband met het onderzoek naar vermeende financiële malversaties door de Bestuurder verstrekken. LOOP c.s. hebben in reconventie gevorderd dat appellanten worden veroordeeld tot vergoeding van het bedrag aan advocaat- en proceskosten die voortvloeide uit het kort geding tegen NRC Handelsblad. In eerste aanleg heeft de voorzieningenrechter de in conventie gevraagde voorzieningen geweigerd en in reconventie

de Bestuurder veroordeeld tot betaling van de kosten van de procedure tegen NRC Handelsblad. Tegen deze oordelen richt zich het appel van de Bestuurder en Y.

Het hof overweegt ten aanzien van het spoedeisend belang aan de kant van appellanten dat – nu LOOP ontbonden is – het overblijvende belang van de Bestuurder is dat hij duidelijkheid verkrijgt over het rapport en hij zijn naam gezuiverd wil zien. Het hof wijst het gevorderde over het rapport af, nu in de bodemzaak eenzelfde vordering is ingesteld en het belang van appellanten daardoor niet zo spoedeisend is dat niet van hen gevergd kan worden de uitkomst van de bodemzaak af te wachten. Vervolgens moet volgens het hof bij de beslissing over de proceskostenveroordeling de toe- of afwijzing van de vorderingen in eerste aanleg beoordeeld worden. Het hof overweegt dat de voorzieningenrechter alle oorspronkelijke vorderingen terecht heeft afgewezen, op de vordering na dat het interim-bestuur het conceptrapport aan appellanten had moeten doen toekomen en de reactie van appellanten in het eindrapport had moeten verwerken. Gezien de ernst van de aantijgingen die de aanleiding vormden voor het voorgenomen onderzoek en de voorlopige bevindingen waartoe het interim-bestuur was gekomen (en ongeacht de deugdelijkheid van het onderzoek) had het interim-bestuur hiertoe wel moeten overgaan. In tegenstelling tot het oordeel van de voorzieningenrechter bestaan er geen aanwijzingen dat de Bestuurder erop mocht vertrouwen dat het interim-bestuur hiertoe uit eigen beweging zou zijn overgaan. Dat deze vordering ten onrechte is afgewezen, maakt volgens het hof echter niet dat de proceskostenveroordeling onjuist is. Er zijn zo veel en zo belangrijke vorderingen van de Bestuurder terecht afgewezen, dat de Bestuurder in zowel conventie als reconventie terecht in de proceskosten is veroordeeld.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3787

Zaaknummer: 200.225.418/01

Rechters: G.C.C. Lewin, M.M. Korsten-Krijnen en H. Koster

Advocaten: R.I. Loosen, J.R.N. Klazinga en J.B.J. de Bruyn

Wetsartikelen: 254 Rv, 332 Rv en 130 Rv